

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

V ponedeljek, dne 11. aprila 1932 v Filharmonični dvorani

KONCERT

ki ga izvaja koncertni pevec

PROF. MIRKO PUGELJ

Sodelujejo:

prof. Karel Jeraj (violina, viola)

Janeček Jaroslav (oboa)

Marijan Lipovec (klavir)

Začetek točno ob 20. uri

SPORED:

1. a) *Rameu*: Monolog Antenorja in opere „Dardanus“ (1739)
- b) *Lully*: Arija Harona iz opere „l'Alceste“ (1674)
- c) *Gluck*: Arija Agamemnona iz opere „Iphigénie en Aulide“ (1774)
- č) *Grétry*: Vinska pesem iz opere „Anacréon“ (1797)
2. a) *J. S. Bach* (1685—1750): Razsvetli temne misli moje . . .
Arija za bas in obligaten inštrument iz božičnega oratorija
- b) „ Kot morje, ki podi valove . . .
Arija za bas in obligaten inštrument iz kantate št. 178:
„Wo Gott, der Herr, nicht bei uns hält“.
- c) „ Na vere stopi pot . . .
Arija za bas in obligaten inštrument iz istoimenske kantate št. 152: „Tritt auf die Glaubensbahn“.
- č) „ Končno, končno jarem moj . . .
Arija za bas in obligaten inštrument iz kantate št. 56: „Ich will den Kreuzstab gerne tragen.“
Basso continuo predelal v klavirsko spremljavo E. Mandyczewski.
3. a) *Schubert*: Vrana
- b) „ Na valovih
- c) *Schumann*: Oreh
- č) „ Posvetitev
4. a) *Cesár Franck*: Procesija
- b) *Gabriel Fauré*: Na pokopališču
- c) „ Zibelke
- č) *Déodat de Séverac*: Pesem za konjička

Kratka vsebina v francoščini izvajanih komadov.

1a): Nesrečno zaljubljeni Antenor se mora boriti z zmajem. Ne bi se zmenil za to, če bi ga zla usoda izpostavila samo krvoločnosti te pošasti, toda izpostavila ga je tudi boju z ljubeznijo in ta boj je stokrat hujši. Vstane nevihta in črna tema zagrne junaka, ki pozove pošast na boj.

1b): Stari, godrnjavi brodar Haron, ki prepeljuje duše preko reke Stiks, modruje sam s seboj, ugotavljajoč, da mora vsakdo, mlad ali star, pastir ali monarh, z njegovo barko na oni svet, seveda, če ima svoj obolus, s katerim plača brodnino. Ko spušča duše eno za drugo v čoln, zasači med njimi revico brez denarja. Oponašaje njene obupne prošnje, jo pouči, da vlada povsod isti zakon — plačaj — pa bilo to na tem ali na onem svetu, pred smrtjo ali po smrti.

1c): Agamemnon se vprašuje, če imajo bogovi pravico zahtevati od očeta, da žrtvuje hčerko. On čuti, da bi bil to zločin proti naravi, katere glas je silnejši kot pa izreki proročišča. Sklene, da ne bo sledil temu nečloveškemu ukazu bogov.

1č): Pusti bojne bogove v miru in pij! Saj voda pije zrak, solnce pije vodo, zemlja pije dež in rastlina pije življenje. Čemu torej jaz ne bi pil?!

4a): Preko livad in travnikov se pomika Bog. Nosijo ga duhovniki in ljudstvo mu sledi. Vstavijo se pri starem hrastu, vsi ponižno sklonijo glave in zahajajoče solnce jih obseva s poslednjimi žarki. Ptice, pojte tudi ve hvalnice Gospodu, cvetlice, izdihavajte vonjave, da se zmešajo z vonjem kadila. O veliki praznik! Vse se sveti, vse lesketa in vse je prepojeno z opojnim vonjem. Bog se pomika preko poljan . . .

4b): Srečen tisti, ki umrje tukaj, enako kot ptica na polju, in je njegovo telo pokopano sredi dragih. On spi sladko spanje pod jasnim nebom in vsi, ki so ga poznali, hodijo k njemu po slovo. Koliko manj srečen je oni, ki je umrl na morju. Valovi ga premetavajo, daleč od domovine, čisto golega in široko razprtih oči . . . Srečen tisti, ki leži pokopan sredi dragih . . .

4c): Ob obali se zibljejo na valovih velike ladje in se ne zmenijo za zibelke, katere zibljejo ženske roke. Toda prišel bo dan slovesa, kajti usojeno je, da ženske plakajo in da moški hite za slepečimi horizonti. In tedaj bodo te velike ladje, bežeč od pristanišča, občutile, kako jih privlačujejo nase duše daljnih zibelk.

4č): „Le urno, konjiček moj, sicer bo prepozno in moja draga bo vstopila v samostan. Tam na koncu doline, glej, med hrastjem je njena kočica! Poskoči, konjiček, čutim, da bi ji najino zakasnenje prineslo smrt.“ Konjiček še ni prispel do vrat njene kočice, ko se oglasi mrtvaški zvon. Moja ljuba, moja draga je — mrtva.